

DIKT: **SØNNER AV NORGE** (1820):Henrik Anker Bjerregaard

Modernisert utgave-(av: prof. H. Nilsen)

1) Sønner av Norge, det eldgamle rike,
synger til harpens den festlige klang!
Mandig og høytidsfullt tonen la stige!
Fedrelandet innvies i vår sang.
Fedrenes minner herlig opprinner
hver gang vi nevner vårt fedreland (der vi bor).
Svulmende hjerter og glødende kinner
hyller det elskte, det hellige navn.

2) Oldtid, du svant, men din hellige flamme
blusser i nordmannens hjerte ennå;
av ætt og kraft er han den samme,
ennå er frihet og ære hans lyst,
og når han synger Norges heder,
svulmer hans hjerte av stolthet og lyst.
For ham er selv Sydens yndigste steder
intet mot Norges snødekte kyst.

3) Elskede land med de skyhøye berge,
fruktbare daler og fiskerike kyst!
Troskap og kjærlighet glad vi deg sverger;
Ber du oss, blør vi for deg med lyst.
evig du står der, elsket blant lande!
Fritt som stormen som bryter ditt fjell!
Og mens bølgen omkranser dine strender,
alltid du vokser i heder og hell!

Ordforklaring:

Eldgammel = veldig gammel

Harpe= strenge-instrument

Mandig = maskulin, sterk

Minner = hukommelse, noe vi husker

Svulmende hjerter= metafor = «stolte hjerter»

hellige = det gode (religiøst uttrykk)

Oldtid = gammel tid, langt tilbake

Svinne, preteritum svant = ble borte, ble glemt

ætt = familie

Ære= stolthet (være stolt av seg selv)
Lyst= gjør noe med glede, ha lyst til noe
yndig = vakker, skjønn
Intet = ikke noe
Skyhøy= veldig høy
Sverger; jeg sverger = jeg lover
Å blø for noen= å ville ofre livet sitt for noen
evig: noe som aldri dør, tidløst
Heder= storhet, stolthet, ære